

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Η συνάντηση αυτή, με το *Bella Venezia*, είναι η τρίτη για τον συγγραφέα Γιώργο Διαλεγμένο και τον σκηνοθέτη Λευτέρη Βογιατζή μετά το *Σε φιλώ στη μούρη* το 1986 και τη *Λύχτα της κουκουβάγιας* το 1988. Στην περίπτωση των δύο δημιουργών δεν είναι εύκολο να ξεχωρίσεις το έργο από την παράστασή του. Και αυτό γιατί και οι δύο είναι καλλιτέχνες που αναζητούν τη λεπτομέρεια της λεπτομέρειας και τη σημασία της, μελετούν επισταμένως τις λέξεις και αναζητούν μετά μανίας τις εικόνες, τους ήχους, τις μνήμες, τις ατμόσφαιρες που κρύβονται πίσω τους. Η συνεργασία τους, επιπλέον, φέρει ένα ευχάριστο αποτέλεσμα για το ελληνικό θέατρο: γεμίζει καθημερινά το θέατρο της οδού Κυκλάδων ασφυκτικά.

Το *Bella Venezia* είναι η ιστορία ενός ιδιότυπου ερωτικού τριγώνου τοποθετημένη το 1908: Μια νεαρή χήρα παντρεμένη ξανά αναζητώντας τη «σιγουριά» ενός γάμου, ένας άντρας που μέσα στο ίδιο του το σπίτι δεν μπορεί να εκφραστεί και ένα κορίτσι στην εφηβεία του, η Βενετία. Ένα πλάσμα διαφορετικό από τα κορίτσια της εποχής της, μακριά από τα καθιερωμένα και τις κατεστημένες αντιλήψεις, που δεν ονειρεύεται να αποκτήσει μια συμβατική οικογένεια αλλά ατενίζει τη ζωή μέσα από τη σχέση που αναπτύσσει με τον πατριό της και τα διαβάσματα της. Τα πρόσωπα ζωντανεύουν χάρη στη γριά οικιακή βοηθό που στη σοφία του σπιτιού, χρόνια αργότερα, «διαβάζει» τις μνήμες της. Το σπίτι είναι χώρος συγκεντρωμένων ενεργειών που αντανakλώνται στο παραμικρό αντικείμενο. Ο χρόνος εμπλέκεται σε πολλαπλά επίπεδα και τα όρια θαμπώνουν στη διάρκεια της δράσης.

Το *Bella Venezia* είναι ένα έργο ανοιχτό σε δοκιμές, ερμηνείες και σε αναγνώσεις. Παρέχει τη δυνατότητα στον σκηνοθέτη να το οραματιστεί, να το δει από πολλαπλές οπτικές, να τολμήσει να το αντιμετωπίσει με ελευθερία. Είναι ο καμβάς πάνω στον οποίο μπορεί να κεντήσει το δικό του σχέδιο και ο Λευτέρης Βογιατζής το έκανε με δεξιότητες. Το έργο αντιμετωπίστηκε ως ένας ιστός αράχνης στημένος μέσα στο σπίτι των ηρώων που τους παγιδεύει, τους εκτινάζει σε απρόσμενες κατευθύνσεις και σε απροσπέλαστες καταστάσεις. Το δίκτυο των σχέσεων εξαρτάται από ένα επικίνδυνο παιχνίδι εξουσίας που δεσμεύει τα πρόσωπα, τα καταπιέζει και τα κρατά παγιδευμένα ανάμεσα στο κοινωνικό κατεστημένο και στις συμβάσεις που τους υπαγορεύονται. Πρόσωπα που παραμένουν εκτεθειμένα και σπαράσσονται αμείλικτα από εκείνους ακριβώς που θεωρούσαν πως θα μπορούσαν να τους προσφέρουν ασφάλεια, σιγουριά, λύτρωση. Στην απόγνωση τους, με τον ίδιο τρόπο «δαγκώνουν» με λύσσα αυτόν που εξαρτάται από εκείνους με αποτέλεσμα έναν ανελέητο αλληλοσπαραγμό.

Η σκηνή του εφιαλτικού ονείρου, όπου το ταξίδι της Βενετίας και του Νέστορα στην Κωνσταντινούπολη γίνεται πραγματικότητα, είναι ένα αριστοτεχνικό εύρημα. Ο σκηνικός χώρος μεταμορφώνεται όταν αποκαλύπτονται παντού θολεροί καθρέπτες και εμφανίζονται παιδιά με νοητική υστέρηση σε ρόλους μουσικών, γκρουμ, ρεσεψιονίστ και σερβιτόρων. Μια σκηνή με τα παιδιά (Χριστίνα Γεωργανά, Γιάννης Γεωργόπουλος, Νίκος Διαμαντής, Χρήστος Παπαπολύζος, Αχιλλέας Παστεριάδης, Παντελής Τσιρίδης) απόλυτα ενταγμένα σε ένα συγκεχυμένο παιχνίδι μνήμης, αθωότητας, εφιάλη και τρόμου, όπου η διαφορετικότητα δεν είναι μειονέκτημα και δεν συνεπάγεται τον αποκλεισμό.

Σ' ένα κουαρτέτο είναι πραγματικά δύσκολο να απομονώσεις τα όργανα. Ο Λευτέρης Βογιατζής στον ρόλο του Νέστορα δίνει τους ρυθμούς και επιβάλλει την ατμόσφαιρα, ταλαντεύεται ανάμεσα στους δρόμους του καθήκοντος και της αδυναμίας των συναισθημάτων. Η Πέγκυ Σταθακοπούλου, Ερασμία (μητέρα), εκπύσσει την ανάγκη για αγάπη, την έλλειψη τρυφερότητας και την απελπισία μπροστά στην αδυναμία να προστατεύσει τον εαυτό της και

τους οικείους της. Η Ξένια Καλογεροπούλου, η οικιακή βοηθός Μάγδα, διακριτική, ουδέτερη παρουσία που φέρνει στη σκηνή τους ήρωες μέσα από την ανάγνωση της. Η Εύη Σαουλίδου, Βενετία, προχωρά με σταθερά βήματα για μια σημαντική καριέρα, που χτίζεται με προσεκτικές επιλογές και με πολύ δουλειά. Με παρουσία φαινομενικά εύθραυστη επί σκηνής που αναβλύζει δυναμικότητα. Η Λουκία Μιχαλοπούλου (Βιολέτα), ο μικρός Ευγενής Πόποβιτς (Μάριος) και ο Σωτήρης Τσακομίδης (Καραγκιόζης) σφραγίζουν το σύνολο με αποτελεσματικότητα.

Οι συντελεστές της παράστασης Χλόη Ομπολένσκι (σκηνικά - κοστούμια), Λευτέρης Παυλόπουλος (φωτισμοί) και Δημήτρης Καμαρωτός (μουσική) συνεργάζονται, υπακούουν στα βασικά αιτήματα και στις οδηγίες του κειμένου συμβάλλοντας όμως καθοριστικά στη δημιουργία μιας ατμόσφαιρας που εξελίσσει το κείμενο και προωθεί την παράσταση.

Το πρόγραμμα που επιμελήθηκε η Ειρήνη Λεβίδη περιέχει το κείμενο, εξαιρετικές φωτογραφίες του Κώστα Ορδόλλη και ενδιαφέροντα στοιχεία.

Ένα μικρό σχόλιο για μια παράσταση που παρουσιάστηκε για λίγες ημέρες: Η ομάδα Θεάτρου Κορύβαντες παρουσίασε τον *Βούτσεκ* του Μπύχνερ μπλέκοντάς τον με φιλοσοφικά δοκίμια του Ε.Μ.Σιοράν στον υπόγειο χώρο που διαθέτει στο Μεταξουργείο. Έναν χώρο που δύσκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί θέατρο, αφού πρόκειται στην πραγματικότητα για το υπόγειο μιας πολυκατοικίας χωρίς κανένα είδος τεχνικού εξοπλισμού, αλλά που χάρη στη δημιουργική προσπάθεια των συντελεστών της παράστασης είναι πολύ περισσότερο θέατρο από πολλούς γνωστούς συμβατικούς μας χώρους υπενθυμίζοντας σε όλους όσοι τείνουν να το ξεχάσουν πως το θέατρο για τη δημιουργία του χρειάζεται ένα έργο, καλούς ηθοποιούς και θεατές. Ο Αντρέας Θεοχάρης και ο Πέτρος Κορύβας ερμήνευσαν όλους τους ρόλους του έργου σε έναν γυμνό χώρο και με ελάχιστα στοιχεία (αντικείμενα, φακούς και ήχους) συνέθεσαν μια ενδιαφέρουσα παράσταση τόσο ως προς τις ερμηνείες όσο και ως προς την αντιμετώπιση του κειμένου και τη σειρά των σκηνών.

